



# DE CURAÇAOSCHE COURANT.

Deel 11. No. 42. ZATURDAG den 17den OCTOBER 1856. N. 42.

## Enige bijzonderheden betreffende de hagedissen onzes eilands.

De hagedissen hebben een laag gestrekt en lang gestrekt lichaam, met korte voeten. De poten zijn niet schubben, anderen met knobbelige schilden bedekt.

Er bestaan op dit eiland vier soorten van hagedissen bij den schryver bekend; namelijk: de blaauwstaartige of blaauwzand; de muurhagedis, of totteki tobo; de boomhagedis of kako en de totteki of pegasa. Hy geloof niet dat er andere soorten zijn. De Colobus di Deontes komt ons voor niet tot de hagedissen te behooren. Dezelve heeft, hoewel reeds werkelijke achter nog onbekomene ontwikkelde voeten. Hy schijnt dus overgang van de slangen tot de hagedissen nitematen.

No. 1. De blaauwstaart; de rug is groenachtig groen, de buik groenachtig blaauw, langs de zijden van het lijf naar oogenoemde kleuren is een smalle is zij van eene gele of vuil koperachtige kleur, zoo ook tusschen de voorpoten en aan den hals. Langs de beide zijden van den buik lopen er drie reijen kleine groene plekjes.

De schubben van den kop, op de rug en aan den hals zijn gepareld, en die van den staart geschaleid even als een leijen dak. De wijfjes dezer soort zijn kleiner, het graauw heeft er meerder de overhand; het blaauw en groen is er nauwelijks merkbaar; ook missen hare kleuren den glans welke die der wanneljes hebben.

De staart dezer hagedissen is langer dan het lijf; zij hebben scherpe oogen, men ziet haar dik zijde tegen de cilindervormige cactus en ook op heeter samano klimmen om dezelver vrucht te eten.

No. 2. De muurhagedis, wordt met den staart 3 à 4 Ned. duimen lang. Zy loopt vlak in eene loodrechte rigting, en tegen eene vaststaande muur. Hare scherpe kromme nagels maken haar het opklimmen gemakkelijk, waartoe hare springe aanwilt zij draagt. Zy leeft in huizen, len en tuin.

No. 3. De boomhagedis; langs den rug van den kop tot het einde van den staart is zij graauw, de buik en het evenige van het onder lijf is wit; langs de beide zijden van den buik is zij witachtig, blaauw met twee reijen zwarte streepjes, langs welke eenige zwarte stipjes staan. Aan den hals berijdt zich een lid dat zij naar milliken kan strekken en inhalen en dat uitgespreide een klein rond lid wordt. Aan den hals is dit lid wijkend, gaat allepeken in het zwart over en verkrijgt ter helfte van dezelv breedte het voorkomen van schoon zwart fluweel, met eenige reijen witte streepjes; en eindigt in een rond, achthoekig randje. In toorn of gedruide de de pating hebben zy deze krah uit, doch ook in een vredesamen toestand ziet men haar dezelve herhaalde keeren uitsetten en intrekken. De krah van het wijfje is klei-

ner en minder samentrekking dan het mannetje. Zy vermissen dikwijls van blaauw geboord of ongemood; het graauw wordt aldan glanziger en het blaauw langzamer dan buik wordt roos rood. Zy heeft schoone nagels en nagels onder de voet.

No. 4. De totteki pegasa; aich graauw; aan den bek en de onder kant heeft dese kleur bijna een metaal glans. Hare schubben, zoo wel op den rug als aan den buik hebben ergt het algemeen dien glans. Het eorhemek is van een schoon blauw en de tong bijna naar rood. Hare grote oogen zijn goudge, ballen gelijkende, zijn met slangenachtige zwarte streepjes doorkronkelend, als in het duister lichtende. De gits zwarte elijstische oogappel heeft dezelve groene of roodachtige kleur, als mede uit het phosphorisch lichten der oogen blijkt dat dat af de verschiktheid hebben, en des nachts teemstemmen in de langste teerzies, ter oppeuring van insecten die zich aldaar bevinden. Onder hare breede zo-

zy zich aan alle voorwerpen vastkleven en zelfs tegen de kamersolderingen rond loopen kan. Van daar den naam van pegasa of klevetige hagedis. Zy is zonder nagels, hare voeten zijn met zwem vliezen voorzien, zij klimt van schubben of hout, en kan op eenen hyl uitklimmen. Men ontmoet er van een voet lang en zoo groot en dik als een blaauwzand. Zy leeft meestal op kokos en dadelboomen.

Er leeft als parasiet op deze hagedis een insect, ter grote van eene mieren kop, door de aegten kerende genaamd, het is rond van vorm, helder rood van kleur en met vele puntjes voorzien.

Geene dezer soorten van hagedissen kan geluid maken, dan alleen de pegasa. Men kan dit hooren, wanneer door den mond gesloten houdende, de woorden klop! klop! klop! uit den keel te storten.

De hagedissen schijnen een tamelijk verstandig gezigt te hebben. Wanneer naar een mensch nadert, terzijde zij nog ver van hant is, niet men dat zij hem reeds bemerken door dien zij den kop opsteken en zijne bewegingen goed zien. Haar oogje ook zeer ontwikkeld. Het gabeer schijnt ook zeer fijn te zijn. Of het zinsorgaan der reuk bij deze dieren veel gebruik hebben is moeilijk te bepalen; en de smaak betreft hare tong, is zach en vochtig; en ofschoon inderzaming aan haar einde, kan dezelve noch reuk maken, noch zelfs het minste insect optatten. Zy is alleen tot orgaan. Zy woont op boomtop, in rotteplaten, steenen en cadoerjes heggan. Sommige ook ken holen in den grond als krabben. Zy bakeren zich gaffne in de zon. Zy kon hantely komen zij uit hare schubben en reukorgaan zij in zich zelf en zij van de warmte van hant. Het schijnt dat zij

de spieren niet met geene, en schijnt kunnen daar werken, zoo lang het van hant kan zijn met warmte tevoelent. De einde maakt haar langzaam en traag. Van daar dat zij in ons klimaat vlugger en levender zijn dan in Holland.

Heeft der hagedissen, ofschoon door korte poten ondersteund, slaapt echter niet over den grond.

Wanneer hant staart afbreekt is hant spreken, en zij hebben dan niet meer hant gewone vlugheid in het zweven en vliegen.

Afwerking van den staart gebeurt zoo weinig, dat men meer hagedissen met zernig de den, het eorhemek, en zanten ontzett. Men onderscheidt de vernieuwde staart van een rug, ter plaatse waar de afwerking is geschied, zinderde staart eene merkbaar dikker geworden.

De zernigvande staart schijnt zijer en bleeker van kleur te zijn dan de oogenoemden, en bereikt ook uithoofde van langte.

Men ontmoet hagedissen die twee staarten hebben, en die door de oogenoemde staarten afbreekt, en het afbreeken der oogenoemden, door gelijktijdige bygroeiing; dit bemerkt men aan hagedissen en eenige lynen verder zich in twee deelen splitst; deze gesplitste staart na eenige lynen plaatsig te zijn voortgegroeid, verkrijgt hare eijeren reeds vroege.

Vergift hebben zij niet; ook is hant niet schadelijk; dikwijls worden de kinderen, die haar vangen, gebeten, zonder dat het hant veel minder ontsteking veroorzaakt; de tanden zijn zeer klein. Hare nagels hoewel scherp zijn het niet roodachtig en klein, en te gevoelig.

De hagedissen leggen hare eijeren in rotteplaten, steenholen, schuimen van boomen en de gerimpelde bast van oude baeven. De blaauwstaartige legt hare eijeren alleen in den grond. De eijeren der hagedissen zijn gewoonlijk eervredig aan de groote van het dier; (een dier op de lengte van een voet.)

In Europa worden de wijfjes vroege haar gederende vele maanden in een verdovenden slaap houdt, kunnen zij het geheele jaar door geene eijeren leggen; zij leggen daarentegen eene menigte te gelijk. In ons klimaat, waar men het geheele jaar door hare eijeren vindt, schijnen zij niet meer dan twee in eene te leggen. Wanneer men hant open, dat men ook niet meer dan twee eijeren in hare ingewanden vinden.

Wanneer men hant vroege temperant men duidelyk dat zij in toorn geraken. De oogappel even als bij de tropialen, krimpt in en de oogring verbreedt zich by gevolg. Zy vermissen van kleur of worden glanziger; zij openen hare mond, steken de tong en zinnen op en hant vinnig op het oekje dat men hant vroege.

Zij vinden hant vroege in de roofvogels en slangen. Men ziet van tyd tot tyd eene slang met eene hagedis in den bek, die in den loop der uren later volgen. Dit is de hagedis vroege de de beide hant heeft van de mondopening der slang, die geschiedt de inslekking langzaam.

Onderling vervolgen de hagedissen elkaander dikwijls; inslekking geschiedt dit tusschen de machesjes in den paartje.





